

har han derved oplydt Hensigten med Lovens. Den Proces, som det ærede Medlem vil lægge derimellem, nemlig at lade hele Gaarden gaae en Dm-gang, først fra Jorddrotten til Staten og saa fra Staten tilbage til Jorddrotten, er efter min Mening noget kunstig. Pengesbøden eller Pengeserstatningen, som erlægges for at blive af med Fæsteforpligtelsen, gaaer ganske vist til Staten, men Staten overtager aldeles ikke Gaarden. Nei, Gaarden bliver stillet til Auction, saaledes som den er, og den er indtil Dette Die-blik i Jorddrottens Bærg og Besiddelse. Den gaaer ikke i mindste Maade over til Staten, om end Auctionen er foranlediget ved offentlig Foranstaltning, men vedbliver som sagt, indtil den er solgt, at være i Jorddrottens Besiddelse og Bærg. Det forekommer mig derfor ganske naturligt, at der ikke iudstedes noget nyt Skjode for en Eiendom, der ved den foregaaende Auction kun har undergaaet den Proces, der har befriet den for Fæstetvangen, da dette kan betydes fuldstændig tilfredsstillende ved en Declaration. — Hvad Indringsforslaget under Nr. 78 angaaer, da forekommer det mig, at det maa staae de Herrer, der vil se lidt skarpt paa det, klart, at det ikke gaar ud paa noget som helst Andet end at stille Lehn- og Fideicommissgodsene paa den samme Fod som de private Gods, vil man ikke gaae ind derpaa, blive Lehn- og Fideicommissbesidderne stillede ganske anderledes end enhver som helst anden Jorddrot. Jorddrotten kjober jo den enkelte Gaard, ikke fordi han vil have denne enkelte Gaard, men fordi den har Betydning for ham af Hensyn til den Eiendom, han allerede er i Besiddelse af. Føre vi dette over paa Lehn- og Fideicommissgodsforholdene, gjør der sig accurat det samme gjældende, og det, at Lehnbesidderen eller Fideicommissbesidderen kan kjober denne Gaard som privat Eiendom for sig, er jo aldeles betydningsløst for Eiendommen selv. Den vil jo derved blive adskilt fra den øvrige Deel af Fideicommiss- eller Lehnsgods og har aldeles ingen Værdi for dette; Bestemmelsen gaaer kun ud paa at gjøre det muligt, at de blive stillede paa den samme Fod, og at de kunne tyge til de Midler, som de forøvrigt kunne benytte ogsaa overfor det, der hører til Lehnsubstant-

sen. Paa samme Maade vil de private Godseiere gaae frem, der er ikke den mindste Forskjel. Den Ting, der skulde være for, at Lehnbesidderne skulde kunne anvende mange Penge paa at kjober disse Gaarde og lægge dem ind under Lehn, gjælder jo fuldkommen paa samme Maade om de private Godseiere. Den private Godseier kan jo, naar han har store Pengemidler disponible, med samme Lethed gaae hen og kjober Gaarde, og vil man indrømme den ene denne Aldgang, maa man ogsaa indrømme den Anden den. Nei, at gaae hen og kjober disse Gaarde, naar de komme til Auction, er en Forretning, som ikke vil stille sig saa fristende, det er Noget, som vel i enkelte Tilfælde kan have en Værdi, men som i Almindelighed vil have meget liden Udbytte til at kunne forrente sig. Dette vil derfor ogsaa kun blive anvendt paa Steder, hvor det er af særdeles Bigtighed for den Paagjældende at komme i Besiddelse af en saadan Gaard, men for dette Tilfælde vil det jo ogsaa være af stor Betydning for ham, om han end maa finde sig i at give en høj Pris derfor. Det er desuden klart, at ved Salget af en saadan Gaard vil enhver forveien vide, om Lehnbesidderen vil komme i Besiddelse af den, og man har det jo da i sin Haand at byde Gaarden op til en saa høj Pris, som vel er tænkkelig. Forslaget gaaer saaledes kun ud paa at stille Besidderne af Lehn- og Fideicommissgods paa samme Maade, som enhver anden Jorddrot er stillet, medens de ellers ubetinget blive stillede paa en ugunstigere Maade. Det forekommer mig derfor, at der er en vis Grund til at tage noget Hensyn til dem; thi det maa dog staae fast, at skjøndt de nu i nogen Tid have haft Tillidelse til at afhænde Bøndergods, have dog Forholdene i mangfoldige Aar været saadanne, at de ikke have haft Ret til at afhænde Bøndergods, og Afhændelsen af Bøndergods kan alt saa ikke paa flige Eiendomme være gaaet saa langt frem, som den er gaaet frem paa den frie Eiendom, hvor Afhændelsen af Bøndergods har været en Sag, der stod til hver Mand's Gode, efter som han syntes, at Forholdene vare heldige for ham. — Jeg har endelig tiltraadt Indringsforslaget under Nr. 95, som